

Thomasevangelie

Logion 1

En Hij zei:

*Ieder die de betekenis van deze woorden vindt,
zal de dood niet smaken.*

Vandaag begonnen met lezen van dit evangelie voorafgaand aan het ontbijt, samen met Paulien).

Hij, is Jezus, Jehoshuah (Y-H-Sh-V-H), Zoon van God (uitdrukking van YHVH) en geïnspireerd door de Heilige Geest (Sh).

Zijn woorden bevatten de sleutel voor waarlijk *leven*.

Daartoe moeten we Zijn woorden gaan *verstaan*. Hij is immers de Weg, de Waarheid en het leven. Dit gaan verstaan vraagt van ons 'zoeken om te vinden', dat is de inspanning die van ons wordt gevraagd. De betekenis komt van 'boven' en valt niet samen met ons zò-willen-verstaan. De betekenis van Zijn woord moet zich aan ons openbaren. We moeten naar een staat toe om ontvankelijk te worden voor deze woorden. Dat is een transformatieproces want onze 'natuurlijke' staat moet overstegen worden. Zoals we zijn kunnen we niet verstaan, leggen we de betekenis die we zelf wensen in Zijn woorden. Vers 1 zegt dat in het zoeken en vinden de genade van deze transformatie aan ons geschiedt. Dan zullen we dood *niet* smaken. Misschien dat dit betekent dat we dan het werkelijk leven zullen smaken dat eeuwig is en niet (alleen) van deze wereld? Smaken is de meest intieme zintuigelijke ontmoeting. Smaken verwijst naar participatie, deelhebben aan het leven van de Zoon van God?

Thomasevangelie

Logion 2

Jezus zei:

*Laat hij die zoekt niet ophouden met zoeken,
totdat hij vindt
en als hij vindt zal hij verontrust worden
en als hij verontrust is zal hij zich verwonderen
en hij zal heersen over het Al.*

De weg naar Leven is radicaal. Er valt niet te schipperen en de zoektocht te combineren met andere strevingen die 'horizontaal' zijn. En als ware betekenissen door genade zichtbaar worden, zal er verontrusting zijn. Waarom, omdat de eigen 'gevallen staat' zichtbaar wordt. Er zal 'schaamte' zijn omdat we niet leven en zijn in overeenstemming met onze metafysische potentie, en vanuit onze geestelijke unieke kwaliteiten. We verkwanselen als het ware onze erfenis. Alles wat zich heeft gekristalliseerd en ons blokkeert om ontvankelijk te worden voor Zijn woord en te gehoorzamen naar dat Woord, moeten afgebroken en vernietigd worden. Een pijnlijk gebeuren. Sterven opdat leven komt. Dat leven is een wonder, is niet van deze wereld. Uiteindelijk, als Hij het wil, herboren worden als lidmaat van het Mystieke Lichaam van Christus: 'dienend heersen' in Zijn Naam over het Al. Dat is brug zijn tussen hemelen en aarden.

Thomasevangelie

Logion 3

Jezus zei:

.....

.....

.....

*Als jullie jezelf kennen
zullen jullie gekend worden
En zullen jullie weten dat jullie zonen
van de levende vader zijn.
Maar als jullie jezelf niet kennen
dan zullen jullie in armoede zijn;
dan zijn jullie in armoede.*

De vorige verzen gingen over vinden en onophoudelijk zoeken.

Vers 3 lijkt te zeggen wat je moet zoeken en vinden. Zoeken om jezelf te kennen. Dat is natuurlijk niet (alleen) psychologisch bedoeld. We zijn geschapen naar Gods Beeld en gelijkenis. Dit Beeld en deze Gelijkenis zoeken (te worden) in ons zelf, in ons verschijnen en onze verborgenheid daar gaat het om. Dat zoeken is tevens worden. Als we de voortdurende bron van ons zijn vinden en beleven, dan zijn we zoon van god geworden. Dat zijn alle potenties die ingeschapen zijn realiteit geworden. Daarvoor is ons leven, niet alleen hier maar ook ons verborgen leven in de eeuwigheid.

Thomasevangelie

Logion 4

Jezus zei:

*Een oude van dagen zal niet dralen
om een kind van zeven dagen oud
te vragen over de plaats van het leven;
en hij zal leven.
Want de eersten zullen de laatsten worden
en zij zullen tot één en hetzelfde worden.*

Mijn leven zou een totaliteit moeten zijn, en dat kan het ook worden en zijn. Hier lijkt alles voorbij te gaan. De vorige levensfasen staan achter ons en alleen het heden lijkt te tellen. Dat is niet zo. Alle ervaringen, alle kennis, alle menselijke wijsheid, alle ontmoetingen, vreugden en verdriet die we beleven in het leven moeten verbonden, worden met het pure innerlijk weten van een kind van zeven dagen oud. Dat grondweten dat we meekrijgen is daar en toen nog onaangetast. Dat weten wordt het kind net voor de geboorte ingefluisterd door de engel (boodschapper van God), zo wordt vertelt, en dan ziet het kind haar levensopdracht en de betekenis van zijn leven. In 'zeven dagen' (zeven is volheid, afsluiting van een fase en overgang naar de nieuwe fase) is de influistering gereed en als geestelijke kiem geïncarneerd. Die kiem bevat alle levensmogelijkheden die in het komende leven hier manifest kunnen worden. Maar dit weten verdwijnt na de geboorte in de diepte van de verborgen herinnering. Maar het blijft onbewust richting (willen) geven aan al onze levensverrichtingen. Als we zoeken, vinden en worden gaan we ons zelf kennen (vorige verzen) en blijkt ons leven één te zijn met haar bedoeling, geweten door het pas geboren kind dat we waren (en altijd óók zijn).

Thomasevangelie

Logion 5

Jezus zei:

*Ken dat wat voor je aangezicht is
en wat voor je verborgen is
zal je worden geopenbaard.
Want er is niets verborgen
dat niet openbaar zal worden.*

Als alles in de uiterlijkheid een al dan niet vervormde uitdrukking is van een verborgen grond, dan is wat we zintuiglijk waarnemen een poort naar die bron. Maar dan moeten we de zintuiglijke werkelijkheid niet verwrongen waarnemen door een uiterlijke bril alleen. Dan zien we alleen een werkelijkheid buiten ons met mensen, bomen, planten, dingen buiten je zelf. Dus een wereld van objecten die ik kan gebruiken, die ik mooi of lelijk kan vinden enz. Dan moet ik leren zo te kijken dat alles wat wordt ontmoet als het ware broeders en zusters, oom en tantes, neven en nichten, (klein)kinderen van mij zijn, medeschepselen, die allemaal 'aspecten' van de verborgen grond, Onze Vader, weerspiegelen evenals ikzelf. Dan is daar 'gevoeligheid' voor de heilige verhevenheid van alles, van het grote en het kleine, voor de maatschappelijk nietige en machtige. In die verhevenheid wordt elke tegenstelling opgeheven, ook tussen wat openbaar en wat verborgen is.

Thomasevangelie

Logion 6

Zijn leerlingen vroegen hem en zeiden tot hem:

*Wilt u dat we vasten?
En hoe zullen wij bidden
(en) aalmoezen geven?*

.....

.....

Jezus zei:

*Lieg niet en doe niet wat je verfoeit,
want voor de hemel zijn alle dingen openbaar.
Want er is niets verborgen
dat niet openbaar zal worden,
en er is niets bedekt dat niet zal worden onthuld.*

Wat willen we toch graag precies weten wat we moeten doen en laten? Ik herken mezelf. En van de Ander verlangen we de antwoorden op onze vragen.

Jezus geeft geen concrete antwoorden. Hij laat de verantwoordelijk bij onszelf. We zijn ook niet een eenheidsworst. Wat van ons gevraagd wordt, en dat ligt voor iedereen anders, is ons in geschapen als geweten. Dat is de influistering door de engel op het moment dat we vanuit de verborgenheid óók hier verschijnen en onze levenstaak op ons nemen. Dat is het weten van ons eeuwige kind van zeven dagen oud. Daar trouw aan worden en blijven, dat niet verloochenen, dat is wat van ons gevraagd wordt: *lieg niet en doe niet wat je verfoeit*. Dat is de kern. Verloochen jezelf niet, en daardoor de Vader. Ben niet hypocriet, dat wil zeggen ben er niet op gericht te voldoen aan wat 'men' van je verlangt en verwacht indien dat strijdig is met die kern, met jouw geweten

Thomasevangelie

Logion 7

Jezus zei:

Gelukzalig is de leeuw
die door de mens wordt gegeten,
en de leeuw zal mens worden.
En vervloekt is de mens
die door de leeuw wordt gegeten,
en de mens zal leeuw worden.

Wat een bijzonder vers!

De schepping, hier gesymboliseerd door de leeuw, de koning van het dierenrijk, wil door ons 'gegeten' worden, ontmoet worden. Niet als dingen om te gebruiken, maar in hun wezenlijke kernen. Dat wil zeggen in ontmoetingen die meditatief zijn en waarbij de dieren, planten, mineralen beleefd worden als behorend tot ons wezen. Dat is toelaten in de ruimte die we zijn. Alles wat zo ontmoet wordt, wordt integraal onderdeel van ons leven en als het ware opgenomen in ons wordend lichaam. Zoals wij deel gaan hebben aan het mystieke lichaam van Christus. De schepping komt zo tot bestemming. Daar staat in dit vers *de leeuw zal mens worden*.

Als we de schepping uitsluitend beleven buiten ons, als een geheel van objecten die we naar eigen goeddunken en begeerten kunnen gebruiken, dan zullen wij, dan *zal de mens leeuw worden*. Een degeneratie van menszijn. We verenigen ons tot de 'objecten' die we zo gebruiken en egocentrisch beleven. Onze taak om de schepping te 'voltooien', en daarmee onszelf verloochenen we. Dit gebeurt vooral als we ons met van alles identificeren als goed of niet goed, als bruikbaar of niet bruikbaar, als fijn of vervelend enz.

Thomasevangelie

Logion 8

En Hij zei:

De mens is als een wijze visser

...-

.....

Tussen hen [kleine vissen] vond hij een grote mooie vis.

De wijze visser

*wierp alle kleine vissen terug in zee
en koos zonder moeite de grote vis.
Wie oren heeft om te horen, die hore.*

Mij lijkt dat dit weer te maken heeft met zoeken, ontmoeten, én vinden. Namelijk de grote vis. Het leven is als het vissen in de zee. We komen van alles tegen, en we hebben de neiging om ons te vereenzelvigen, steeds even, met allerlei oppervlakkigheden, de kleine vissen. Dat is niet wijs. Dan ervaren we door genade, juist door de houding van blijven zoeken, in de verborgenheid van die zwerm kleinen vissen, de essentie van dat alles. Dat is de grote vis. We werpen onze gehechtheden aan al het vergankelijke van ons af, en die grote vis blijft over. Is dat de tot wasdom komende kiem die in het kleine *kind van zeven dagen* is ingefluisterd door de goddelijke engel?

Thomasevangelie

Logion 9

Jezus zei:

Zie de zaaier ging uit.

Hij vulde zijn hand (met zaden en) wierp.

.....

.....

*En andere [zaden] vielen in goede aarde
en brachten goede vruchten voort;
het bracht zestig per maat en
honderdtwintig per maat (op).*

De parabel van de zaaier is heel bekend.

Wij moeten die goede aarde worden. Wij moeten zoeken naar de grote vis. Wij moeten dat kleine kind (weer) worden. Dat is de bedoeling van ons leven, ieder op zijn of haar wijzen. De grond bereiden opdat ons leven vruchtbaar wordt. De 'leeuw kan dan mens worden'; de kleine vissen verbonden met de grote vis. Zestig in de heilige taal, Hebreeuws, verwijst als kwalitatief getal naar die verbinding. Verbinding tussen deze wereld van verschijnselen en de verborgen wereld van de goddelijke essenties. Zestig dat wil zeggen 6 in het Hebreeuws (Waw) betekent haak. correspondeert ook met de wereld van Yetsirah, de tussen wereld die deze wereld van de verschijnselen, Assiah, verbindt met de wereld van de goddelijke oertypen, Briah.

Honderdtwintig, twaalf in de eenheidsgetallen, geeft ook die vruchtbaarheid weer. Wij kunnen in ons eigen streven tot die twaalf komen, maar voor werkelijke eenheid is de Ene onontbeerlijk. Hij transformeert de twaalf naar de 13, naar eenheid. Echad (eenheid) heeft als getalswaarde 13 (Aleph-Chet- Daleth). Als vanzelf dringt zich het beeld op van de twaalf apostelen en Jezus, van de twaalf stammen van Israël en YHVH. Of van de mystieke roos met twaalf bloemblaadjes om en om rood en wit, met het dertiende bloemblad met een on aardse kleur. *Wie oren heeft om te horen, die hore.*

Thomasevangelie

Logion 10

Jezus zei:

*Ik heb vuur op de wereld geworpen en zie,
Ik waak erover tot het opvlamt.*

Ons brandend verlangen in het hart is niet van ons. Dat is de aanwezigheid van de Heilige. Het is het vuur van de Heilige Geest, de Shekinah die met de wereld op haar weg meegaat en

alom aanwezig is, in onze harten, maar ook in alles wat verschijnt. In de Kabbalah wordt gesproken over de goddelijke vonken, en die houden ermee verband. Dat vuur wordt ons voortdurend gegeven. Maar omdat we geheel drieggen op te gaan in het leven in de wereld van Assiah dreigt het verlangen (naar de heilige, naar eenheid, naar verbinding) uitgedoofd te raken, bedolven als het is door al onze identificaties en horizontale fascinaties. En dan komt de geruststellende woorden *Ik waak erover dat het opvlamt*. Vanuit de hemelen wordt er alles aan gedaan om ons wakker te schudden, uit de horizontale gerichtheid te halen, ons verlangen naar de Heilige te doen ervaren in de diepte van ons mystieke hart. Dat is Liefde. Dat zal zeker soms een pijnlijk proces zijn, dat we als ‘slecht’ ervaren. Het ging ons zo goed, en plotseling gebeurt er iets waardoor alles op losse schroeven komt te staan, bijvoorbeeld. Laten ik dan toch dankbaar zijn voor de (tijdelijke) pijn, die voortkomt uit liefde en die mij brengt en houdt op de weg naar een volkomen wordend leven.

Thomasevangelie

Logion 11

Jezus zei:

*Deze hemel zal voorbijgaan
en die daarboven is zal voorbijgaan.
En de doden zijn niet levend
en de levenden zullen niet sterven.
In de dagen dat jullie de dood verslonden
maakten jullie haar levend;
als jullie tot het licht komen, wat doen jullie dan?
Op de dag dat jullie één waren, werden jullie twee:
maar als jullie twee geworden zijn,
wat zullen jullie dan doen?*

Een geheimzinnige tekst. Er is een duidelijke overtuiging dat maar een fractie van een fractie wat hier gezegd wordt in mijn meditatie over de tekst oplicht. Dat geldt bij alle heilige teksten, maar hier zo onomstotelijk. Dus maar verder zwijgen? Nu spreek ik over dingen waarvan ik zo weinig weet.

Wordt hier gesproken over een ‘wereld’, een ‘zijn’ waarin geen tijd is, waarin geen enkele dualiteit is, alleen niet voor te stellen harmonie? Eeuwigheid en heerlijkheid. Misschien dat Jezus spreekt over de werelden van Yetsirah en Briah, die *voorbij gaan*. Voor ons gevoel tijdloos, voor de Heilige geschapen tijdloosheid die in Zijn Wezen vergankelijk is. Is dat de Goddelijke wereld, de wereld van Assiah, van de Goddelijke Namen?

Daar is, zegt het oude weten, de Bron van al het zijn, alle manifestatie, in alle werelden die wij in en met onze ziel kunnen bereizen: Nefesh (Assiah), Ruach (Yetsirah) en Neshamah (Briah). En alle geschapen werelden, alle gevormde werelden, alle gemaakte werelden zijn gebonden aan dit Goddelijk Zijn, staan daarmee in relatie, maar hebben tevens een ‘afstand’ ermee, een zekere ‘zelfstandigheid’ en dat is de afgeleide bron van de dualiteit. Het vers verwijst misschien naar de vrijheid die dan ontstaat. Gaan deze werelden, en dus ook wijzelf, de richting in van verder afstand nemen, dus van eigen verzelfstandiging, of wordt gekozen, misschien vooral verlangd, naar een terugkeer, naar erkenning van de relationele verbondenheid met God die de Bron van alles is. Deze keuze dringt zich waarschijnlijk op alle zielsniveaus op. Van eenheid naar steeds meer veelheid, meer eenheid. Of in de dualiteit de weg terug naar de Bron. In symbooltaal:

1 ----> 2 en vervolgens naar verdere veruiterlijking, naar toenemende veelheid
òf

1 ----> 2 ---> 1

Het zal wel onjuist zijn deze alternatieven zo tegenover elkaar te plaatsen. De dualiteit is door de Schepper gewenst, anders zou deze er toch niet zijn en in ons is er het verlangen, dikwijls verborgen om toch te zoeken naar de harmonie, de eenheid die vorm krijgt in de liefdesrelatie met de Heilige. Niet of-of, maar en-en. In heel andere termen het gaat om een evenwicht, een evenwichtig ja-zeggen tegen tweeheid en eenheid. Een dynamisch evenwicht van expansiebeweging (ook in ons) en van een contractiebeweging (ook in ons). Dat is allemaal zo herkenbaar in ons eigen leven hier. We worden enerzijds getrokken in de verleidelijke veelheid van het uiterlijk zintuiglijk leven en dreigen daarin 'op te gaan', maar anderzijds is daar tevens het verlangen om door Hem getrokken te worden in Zijn liefde, dus in Zijn harmonie (zonder daar in 'opgelost' te worden).

Thomasevangelie

Logion 12

De leerlingen zeiden tot Jezus:

Wij weten dat u van ons heen zult gaan.

Wie is het die groot over ons zal zijn?

Jezus zei tegen hen:

Waar jullie nu gekomen zijn,

zullen jullie naar Jacobus de Rechtvaardige gaan,

omwille van wie hemel en aarde zijn ontstaan.

Zonder geestelijke leiding raken we de weg kwijt. De vraag van de leerlingen aan Jezus is heel wijs. Zij beseffen overgeleverd alleen aan ons zelf kunnen we het niet. In de fase waarin de leerlingen verkeren, verwijst Jezus naar Jacobus die Hij de Rechtvaardige noemt. Jacobus wordt gezien als de biologische broer van Jezus. Hij staat dus dichtbij Jezus. Jacobus kan de leerlingen helpen ook rechtvaardigen te worden. Wat is een rechtvaardige? Dat is iemand die brug is tussen hemel en aarde. De kabbalistische levensboom vertelt ons dat de rechtvaardigen correspondeert met de sefirah Yesod op de middenkolom. Yesod verbindt Malkuth (de aarde, Assiah, onze grond hier) met de zes Sefiroh 'daarboven' (Yesod t/m Chesed, de lagere hemel, Yetsirah). Daarom wordt Yesod ook fundament genoemd waar hemel en aarde (zie tekst) verbonden worden. Op zielsniveau betekent dit een *persoonlijke* verbinding tussen Nefesh en de Ruach., de eerste fase van het hemels huwelijk op onze weg. De goddelijke ziel (Neshamah) begint door en in ons te stromen als een adembeweging. Het goddelijke gaat ons leven en onze houding daarin meer en meer bepalen. In deze fase van de weg is Jacobus de rechtvaardige onze geestelijk voorbeeld en gids. Daarvoor is nodig dat we leren onze ik-identificaties los te laten en als open ruimte aanwezig te zijn.

Thomasevangelie

Logion 13

Jezus zei tegen zijn leerlingen:

Vergelijk mij eens

en zeg mij op wie ik lijk.

Simon Petrus zei tegen hem:

U bent als een rechtvaardige engel.

Mattheüs zei tegen hem:

U bent als een wijze filosoof.

Thomas zei tegen hem:

*Meester, mijn mond zal mij volstrekt niet toelaten
te zeggen op wie u lijkt.*

Jezus zei:

*Jouw Meester ben ik niet, omdat je gedronken hebt;
jij bent bedweld door de sprankelende bron
van levend water, die ik opgedolven heb.
En hij nam hem apart en trok zich terug
en sprak drie woorden tegen hem.*

.....

Thomas zei tot hen [de andere leerlingen]:

*Als ik één van deze woorden zeg die hij tegen mij sprak
zullen jullie stenen nemen en naar mij werpen;
en vuur zal uit de stenen komen en jullie verbranden.*

Een en al geheimenis! Petrus, Mattheüs en ook de andere leerlingen geven een kwalificatie van de Zoon van God. Daaruit blijkt dat ze Jezus, de Zoon van God, nog steeds beperkt zien en menselijk opvatten. Elke kwalificatie blijkt een reductie.

Dan Thomas: hij waagt niets te zeggen, het is gewoon onmogelijk menselijke woorden te gebruiken. Daar waar Jacobus de Rechtvaardige, biologisch broer is van Jezus (vorig vers), wordt Thomas wel gezien als de tweelingziel van Jezus. Dus Thomas is als het ware zijn geestelijke broer. De relatie is op een veel dieper niveau. Kabbalistisch gezegd: misschien op het niveau van de sefirah Tifereth. Het hart van de levensboom. De Bron die dáár het levend water geeft is van een hemelse puurheid, niet meer gecontamineerd met uiterlijke ik-identificaties en ik-bezorgdheden. De Bron zelf werd door Jezus opgedolven zodat deze kon stromen. Dat lijkt me te verwijzen naar de verborgen sefirah Da'ath waar de verbinding kan plaatshebben tussen de Goddelijke werelden en de wereld van de ziel, Yetsirah. Thomas is ontvankelijk voor dat water. Daar krijgt op voor ons verborgen wijze de persoonlijke relatie vorm tussen de diepe lagen van de ziel, die tussen Ruach en Neshamah. Ook de verbinding tussen de wereld van Yetsirah en de bovenste hemel, de wereld van Briah.

De drie woorden zijn geheim voor ons, leerlingen. We kunnen deze woorden niet verstaan, alleen misverstaan. Omdat deze fase en dit niveau van 'begrijpen in het hart' verre van ons is. maar misschien is alles wat ik zo opschrijf en wat in mij naar voren komt onwaar. Dit vanuit het inzicht dat een halve waarheid de grootste leugen is.

Thomasevangelie

Logion 14

Jezus zei tot hen:

*Als jullie vasten, zullen jullie zonden voor jezelf voortbrengen;
en als jullie bidden, zullen jullie worden veroordeeld;*

*en als jullie aalmoezen geven, zullen jullie je geest schaden.
En als jullie naar een land gaan en door streken reizen,
en als men jullie daar ontvangt:
eet dan wat zij jullie voorzetten en genees de zieken onder hen.
Want wat jullie mond ingaat, zal jullie niet onrein maken,
maar wat jullie mond uitgaat- dat zal jullie onrein maken.*

Mij zegt deze uitspraak van Jezus dat alles wat zijn bron *uitsluitend* heeft in de eigen persoonlijkheid, dat dan de subjectieve bedoeling (hoe goed bedoeld ook) in zijn tegendeel verschijnt. Dat is ook het gevaar van oefeningen en goede werken doen. Dat kan een dwangmatige ik-activiteit zijn met als motief iets voor je zelf te bereiken. Bij voorbeeld ‘goed gevonden te worden’.

Daarom zegt Jezus wees open en meditatief (dat wil zeggen zonder eigen vooropgezette bedoeling) in alle ontmoetingen in de levenstocht die je tegen komt. Ben daar, wat het ook is, ontvankelijk voor en deze ontvankelijkheid die uit het hart komt verbindt en geneest. Niet jij geneest, maar Hij. Wat vanuit het hart binnen komt is rein, wat vanuit jouzelf uitgaat is onrein.

Thomasevangelie

Logion 15

Jezus zei:

*Als jullie hem zien, die niet uit een vrouw geboren is,
werpt dan jullie aangezicht ter aarde
en aanbidt hem:
Hij is de vader.*

Jezus spreekt hier over zich zelf. Als Zoon van God en Zoon des Mensen is Hij uit de Geest geboren en geïncarneerd in een menselijke gedaante. Zouden de leerlingen zich met hun aangezicht ter aarde hebben geworpen? Doen wij dat zelf en worden we door ‘vrees’ omvallen als we deze kosmische gebeurtenis beseffen (laat staan ervaren)? Nee, zolang de openbrekende ervaring er niet is, zien we Jezus toch vooral als een heel bijzonder mens. Als een rechtvaardige engel (Simon Petrus) of als een wijze filosoof (Mattheüs), maar dat is niet de ervaring van Jezus Christus als Zoon van God. En inderdaad de Zoon van God is de zuivere manifestatie van de Vader, is één met de Vader, en daarom vertegenwoordigt de Zoon voor ons de Vader. Hij is de Vader.

Thomasevangelie

Logion 16

Jezus zei:

*Misschien denken mensen dat ik ben gekomen
om vrede te brengen op de wereld
en weten zij niet dat ik ben gekomen
om verdeeldheid te brengen op aarde:
vuur, zwaard en oorlog.
Want er zullen er vijf zijn in een huis,
drie zullen zijn tegen twee, twee tegen drie;
vader tegen zoon en zoon tegen vader,
en zij zullen staan als eenlingen.*

Een heftige tekst en ook verontrustend. Vrede en harmonie komen niet zonder strijd. Strijd wáár en hoe? We hebben de neiging om alles wat Jezus openbaart te betrekken op deze wereld van tijd en ruimte, dus op ons tijdelijk leven hier alleen. Vrede hier is belangrijk, maar Jezus' woorden betreffen misschien vooral eeuwige vrede, dus vrede *hier* en *daar* in onze verborgenheid, in onze ziel. En daartoe wordt van ons strijd gevraagd., vooral eerstens op het niveau van de persoonlijkheid. Onze persoonlijkheid is een veelheid, een strijdtoneel van 'ikken'. Een huis waarin elke ik de neiging heeft zolang als dat kan de baas te spelen. De strijd behelst een werkelijk huis te worden, een ruimte waar 'ikken' geen baas zien, maar waar het diepste van de ziel, de eenling, meester is. De strijd behelst dus de zuivering van de persoonlijkheid zodat deze dienstbaar gaat worden voor haar meester, de goddelijke ziel van de andere kant. Als dat mag gebeuren, met Gods hulp, groeit er vrede, eenheid zowel binnen (dus *daar*) als buiten (dus *hier*).

Thomasevangelie

Logion 17

Jezus zei:

*Ik zal jullie geven wat (het) oog niet heeft gezien
en wat (het) oor niet heeft gehoord
en wat geen hand heeft betast
en (wat) niet is opgekomen in het hart van de mensen.*

Hier past *alleen* maar deemoedig en afwachtend zwijgen van mijn kant!

Thomasevangelie

Logion 18

De leerlingen zeiden tot Jezus:

Zeg ons, hoe zal ons einde zijn?

Jezus zei:

*Hebben jullie dan (al) het begin ontdekt,
dat jullie naar het einde vragen?
Want daar waar het begin is, zal het einde zijn.
Gelukzalig is hij die aan het begin staat;
hij zal het einde kennen en de dood niet smaken.*

Begin is verleden, einde toekomst. Begin en einde is *nu*.

In het nu komen begin en einde bijeen. In het eindige nu zijn verleden en toekomst al verenigd. En als dat beleefd mag worden is er alleen een *eeuwig Nu*.

In het *eeuwig nu* is er geen dood en geen geboorte.